

Overleven

Sandra Brown bij Boekerij:

Ontvoerd
De andere vrouw
Op het spel
Door het vuur
De laatste zet
Overleven

Sandra Brown

Overleven

ISBN 978-90-225-8660-0
ISBN 978-94-023-1283-6 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Tailspin*
Vertaling: David Orthel en Ans van der Graaf
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Ildiko Neer / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2018 Sandra Brown
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

21.42 uur

‘Nee. Ik doe het niet.’

‘Toen ik belde, was je er anders als de kippen bij.’

‘Maar toen wist ik nog niet van het weer. Het zit potdicht, Dash.’

‘Mist is iets waar je gewoon doorheen kunt vliegen, hoor. Net als wolken. Of kwam dat niet aan bod bij je onlinecursus?’

De jonge piloot rolde met zijn ogen. ‘Ze hebben Atlanta dichtgegooid. Gesloten! Hoe vaak gebeurt dat? Het moet wel erg zijn, anders zou zo’n vliegveld op de avond voor Thanksgiving echt niet dichtgaan. Je moet wel redelijk blijven.’

Dash legde zijn vlezige hand op zijn hart. ‘Het is een heel redelijk verzoek. Ik ben de redelijkheid zelve. Maar de klant interesseert het geen moer dat het vliegveld dicht is. Hij wil dat dit hier,’ zei hij terwijl hij met zijn hand op het zwarte metalen kistje sloeg dat achter hem op de balie stond, ‘vanavond nog daar komt.’ Bij dat laatste wees hij min of meer in zuidelijke richting. ‘Ik heb hem gegarandeerd dat dat zou lukken.’

‘Dan heb jij een probleem met je klantrelatiebeheer.’

Ten eerste werd hij Dash genoemd omdat de weinigen die zijn echte naam hadden gekend die waren vergeten en ten tweede omdat zijn charter- en luchttransportbedrijf Dash-It-All heette.

Dash was ouder dan hij wilde toegeven en had een dikke buik die dezelfde functie vervulde als een baanschuiver op een locomotief: wat hem voor de voeten kwam bleef zelden overeind. Hij had altijd een krappe deadline en zijn standaarduitdrukking was een frons.

Maar hoe dreigend die blik er ook uitzag, tot dusver was de piloot die weigerde nu van Columbus in Ohio naar Atlanta te vliegen – waar het slechte weer de volle programma's en goed uitgekende plannen van vakantiegangers overhoop gooide – er niet van onder de indruk.

En als je de kost verdiende met luchttransport – tevredenheid gegarandeerd – dan verklootte zulk weer het voor je bedrijf.

Dash kauwde met zijn verkleurde tanden gefrustreerd op een onaangestoken sigaar. Roken was verboden binnen het transport-bedrijf op de luchthaven. Zijn regels. Maar ook zijn sigaren. Dus kauwde hij erop, telkens als iemand hem gedoe bezorgde waar hij niet op zat te wachten. Zoals nu.

'Een echte vliegenier is niet bang voor een beetje mist,' zei hij.

De piloot keek hem misprijzend aan.

Oké, dan. Alleen tegenover zichzelf gaf Dash toe dat het wel meer dan een beetje mist was. Niemand had ooit zoiets meegeemaakt. De mensen aan de Atlantische kust hadden die ochtend bij het ontwaken gemerkt dat hun dorpen en steden verzwolgen waren. De mist leidde in het oostelijke derde deel van de Verenigde Staten tot grote risico's voor het verkeer en algehele problemen, en het zag er niet naar uit dat hij snel zou optrekken.

De kijkcijfers van de Weather Channel-zender rezen de pan uit. Meteorologen praatten opgetogen over het fenomeen, dat de een beschreef als 'Bijbels' en door een ander 'historisch' werd genoemd. Dash wist niet zeker wat ze daarmee bedoelden, maar het klonk niet best. Voor hem betekende die verdraaide mist verlies aan inkomsten.

Op Hartsfield-Jackson en andere grote luchthavens in meer dan tien staten bleven passagierstoestellen en vrachtvliegtuigen op deze avond voor Thanksgiving – waarop zowat iedereen in het land ergens anders heen leek te willen – aan de grond. Dash vermoedde dat het tot Kerstmis zou duren voordat de luchtvaartmaatschappijen de rotzooi hadden uitgezocht, maar dat was niet zijn probleem.

Zijn probleem was dat hij zijn eigen toestellen in de lucht moest houden, omdat mensen hem betaalden voor het vervoer van hun

spullen – in zo kort mogelijke tijd. Als zijn vloot in de hangar bleef staan, leverde ze geen geld op. Deze piloot moest volwassen worden, en snel ook, zodat Dash kon waarmaken wat hij zijn klant, ene dokter Lambert, had gegarandeerd: dat het kistje vóór morgenochtend in Atlanta zou zijn.

In de hoop de jonge vliegenier zo beschaamd te maken dat hij vertrok, bekeek Dash hem van top tot teen met onverholen minachting. ‘Je zou het gemakkelijk kunnen als je het echt wilde. Bang voor de mist, of bang dat je morgen niet op tijd terug zult zijn voor mammies kalkoen en taart?’

‘Ik wacht tot het opklaart, Dash. Einde discussie.’

De piloot was nog geen dertig. Zelfs zo laat op de avond was hij gladgeschoren en netjes gekleed in een zwarte broek en wit overhemd. Zijn ogen stonden helder; hij leek niet te hebben gezondigd tegen de regel van de luchtvaartdienst FAA dat je op z’n minst de laatste acht uur voor een vlucht geen alcohol mocht drinken, en wekte de indruk dat hij ook minstens zo lang had geslapen.

Dash had jaren ervaring met het doorgronden van piloten – van elk kaliber, van toppers tot piloten van sproeivliegtuigjes. Hij schatte dit exemplaar in als een nerveuze perfectionist, die precies volgens het boekje vloog en vliegeniersinstinct nog niet zou herkennen als het pal voor zijn neus stond. Hij hield zich onder alle omstandigheden aan de regels. Alle regels. Altijd. Geen uitzonderingen.

Dash had veel zin om hem te wurgen.

Maar hij bedwong die impuls en zette een nieuwe aanval in. ‘Je kunt de Beechcraft meenemen. Die heeft net een uitgebreide opknappbeurt gehad. De allernieuwste technologie en nieuwe stoelen. Zo comfortabel als het maar kan.’

De piloot hield voet bij stuk. ‘Zodra het opklaart in Atlanta en de luchthaven weer opengaat...’

‘Over tien jaar!’ onderbrak Dash hem woest. ‘Als ze nu weer open zouden gaan, zal het nóg uren duren voordat alle wachtende toestellen zijn weggewerkt. Tegen die tijd zijn je broodjes tonijn bedorven.’ De klant had ook betaald voor een lunchpakket voor de

‘bemanning’. Dat was netjes ingepakt afgeleverd in een witte kartonnen doos en stond op de balie achter hen.

Met een onheilspellend gemompel voegde Dash eraan toe: ‘Bedorven of door iemand anders opgegeten.’

Hij keek naar de bank aan de andere kant van de entree. De bank zag er niet uit. De turquoise-met-bruine stoffen bekleding was bultig en vettig, tot op de draad versleten en zat vol met zelfs God wist niet wat voor vlekken.

De toestand van het meubel leek de man die er languit op lag te slapen niet te deren. Hij lag op zijn rug, zijn handen gevouwen op zijn maag, een luchtvaarttijdschrift over zijn gezicht uitgespreid als een tentje.

Dash draaide zich weer om naar de piloot. Nog steeds met een ondertoon zei hij: ‘Er komt hier namelijk allerlei volk voorbij, weet je.’

‘Ik bewaak mijn lunch tot ik kan opstijgen.’

Dash zuchtte geïrriteerd. ‘Je vracht is niet bepaald een rodeo-stier.’

Zelf had hij ooit zo’n snuivende gemene klootzak van Cheyenne naar Abilene vervoerd in een DC-3. Dat verrekte beest had tijdens de hele vlucht gebokt. De stier, niet het vliegtuig. De kist had zich voorbeeldig gedragen. Dat was in 1985 geweest, als hij het zich goed herinnerde. Toen hij nog jong en ruig en slank was. Nou ja... slanker dan nu.

Hij slaakte een zucht vol nostalgie naar de goede oude tijd en hervatte zijn woordenwisseling met de piloot: ‘Het enige wat je vanavond hoeft te vervoeren is dit deftige viskoffertje.’

‘De luchthaven is gesloten, Dash.’

‘De grote wel, ja. Maar...’

‘Net als elk klein vliegveld binnen driehonderd kilometer van Atlanta.’

Dash verplaatste de sigaar in zijn mond van links naar rechts en stak toen allebei zijn handen op in een gebaar van overgave. ‘Oké. Jij wint. Je krijgt een vette bonus als je het wel doet.’

‘Ik kan dat extra geld niet uitgeven als ik dood ben.’

Dash beet het doorweekte uiteinde van zijn sigaar en spuugde het in de prullenbak. 'Je gaat helemaal niet dood.'

'Klopt, ja. Want ik ga niet vliegen voordat de mist is opgetrokken en het vliegveld weer open is. Het vliegtuig staat volgetankt klaar en ik vertrek zodra we een seintje krijgen dat het veilig is. Oké? Kunnen we er nou over ophouden?' Hij rechte zijn rug. 'Over naar belangrijker zaken. Is de popcornmachine nog steeds kapot?' De piloot draaide zich om en volgde de geur van aangebrande maïskorrels door de gang die naar de pilotenlounge leidde.

Dash' telefoon ging. 'Wacht even. Misschien is dit wel het seintje waar je op wacht.'

De piloot draaide zich weer om en Dash nam het gesprek aan. 'Ja?' Toen de beller zijn naam noemde, stak Dash zijn wijsvinger op om aan te geven dat het inderdaad het telefoontje was waarop hij had gehoopt. Het was de man van het vanaf Hartsfield-Jackson opererende charter- en luchttransportbedrijf, die de klus had geregeld.

'Ja, ja, hij is er helemaal klaar voor. Hij stribbelt alleen wat tegen,' voegde hij er met een venijnige blik naar de piloot aan toe. 'Wat? Waarheen uitwijken?' De rimpel in zijn voorhoofd werd dieper terwijl hij nog een halve minuut luisterde. 'Nee, ik denk niet dat dat een probleem zal zijn,' zei hij, ook al wist hij wel beter. 'Geen PCL-systeem? Maar je weet zeker dat daar iemand is om de lampen aan te doen?'

De piloot kromp ineen. PCL stelde de piloot in staat vanuit de cockpit de landingslichten aan te doen.

'Oké,' zei Dash. 'Mail me de gegevens maar. Hebbes.' Hij verbrak de verbinding en zei tegen de piloot: 'We hebben mazzel. Er is een klein vliegveld buiten een dorp in het noorden van Georgia. De klant komt daarheen. Hij vertrekt nu met de auto uit Atlanta. Het is twee, tweeënhalf uur rijden, maar hij is bereid...'

'Het noorden van Georgia? In de bergen?'

Dash wuifde zijn bezwaren weg. 'Geen echte bergen. Heuvels.'

'Is er een verkeerstoren?'

'Nee. Maar de landingsbaan is lang genoeg voor dit vliegtuig als

je het, eh, helemaal aan het begin aan de grond zet en er niet te veel zijwind staat.’ Hij zag de piloot twijfelen en knipte met zijn vingers. ‘Ik heb een beter idee.’

‘Ja, wachten tot Atlanta weer open is.’

‘Je neemt de 182.’

De piloot barstte in lachen uit. ‘Dat ouwe wrak? Ik dacht het niet.’

Dash keek hem kwaad aan. ‘Die vloog al voordat je vader geboren was.’

Dat was de verkeerde aanpak, want de piloot grinnikte. ‘Dat bedoel ik.’

‘Oké, hij is dus niet zo jong en chic als de Beechcraft, en hij vertoont wat slijtage, maar hij is betrouwbaar, hij staat hier en je gaat hem gebruiken. Ik zal hem voltanken terwijl jij je vluchtplan indient. De plaats heet...’

‘Hou op, Dash. Ik zou met de Beechcraft naar een luchthaven met een verkeerstoren vliegen, maar ik ga niet op de bonnefooi naar een veldje in bergachtig gebied, zonder verkeerstoren, in mist zo dik als erwtensoep, naar een korte baan met waarschijnlijk harde zijwind in de hoop dat iemand de landingslichten aan zal doen.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ben jij wel helemaal lekker?’

‘Ik betaal je het driedubbele.’

‘Dat is het me niet waard. Ik zou wel gek zijn. Het is jouw probleem om de klant duidelijk te maken dat niemand dat kistje vanavond kan afleveren. Hij krijgt het zodra het weer beter wordt. Ik blijf het in de gaten houden en vertrek zodra het kan.’

‘Als je dit laat voorbijgaan, dan lig je er bij mij uit.’

‘Nee hoor. Je zit te springen om piloten.’ Hij pakte de klaarstaande lunch op en liep ermee de gang door.

Dash vloekte zacht. Hij had een loos dreigement geuit, en die zelfvoldane klootzak wist dat. Hij had piloten nodig voor diverse categorieën, klassen en soorten vliegtuigen, piloten die op stel en sprong in een cockpit konden stappen om te vertrekken.

Deze was een eikel, maar hij was vrijgezel en dus makkelijker beschikbaar dan mannen met een gezin. Hij wilde graag veel uren

maken, die hem uiteindelijk toegang zouden geven tot commerciële passagiersvluchten.

En eerlijk was eerlijk, hij zou inderdaad wel gek zijn om onder deze uitermate beroerde omstandigheden naar een afgelegen vliegveldje te vliegen. En gek was hij niet. Hij was een evenwichtige piloot, die geen onnodige risico's nam.

Dash had nu een ander type piloot nodig.

Hij keek naar de bank aan de andere kant van de ruimte, verplaatste zijn sigaar weer, hees zijn broek op onder zijn aanzienlijke overhangende buik en ademde diep in. 'Eh, Rye?'

De man op de bank reageerde niet.

'Rye,' zei Dash wat harder. 'Ben je wakker?'

De uitgestrekte gestalte bleef bewegingloos liggen, maar Dash gaf niet op. 'Ik heb hier een probleem. Klotebegin van de feestdagen en je weet dat ik dan de helft van mijn jaaromzet binnenhaal. Die vent is een watje en...'

Dash hield zijn mond toen Rye Mallett het oude tijdschrift van zijn gezicht haalde. Hij draaide zich op zijn zij en zette zijn voeten op de vloer.

'Ja, ik hoorde het.' Hij stond op, gooide het tijdschrift op het tafeltje, en pakte zijn bomberjack en pilotentas. 'Waar moet ik heen?'

22.21 uur

Rye had niet gekozen voor de Beechcraft om de redenen die de andere piloot had genoemd. Hij wist niet hoe de man heette, en dat kon hem ook niets schelen. Dash had de *preflight*-controles bij de Cessna 182 uitgevoerd terwijl Rye in een van de wachtruimten op een computer een website met luchtfoto's van vliegvelden had bekeken.

Hij had de luchtfoto van Howardville County Airfield bestudeerd, de ligging van de baan in het landschap in zijn geheugen geprent en daarna de foto uitgeprint om mee te nemen. Hij belde de luchtverkeersleiding en diende zijn vluchtplan in op basis van een vlucht op de instrumenten. Hij zou daar van het opstijgen tot

de landing op vertrouwen. Daar was niks bijzonders aan, behalve de mist.

Omdat hij het fijne ervan wilde weten, en niet wilde luisteren naar iemand in een tv-studio met kronen op zijn tanden en een massa gel in zijn haar, had hij bij diverse vluchtgerelateerde blogs ingelogd om te zien wat erover gezegd werd. Zoals te verwachten was, gingen bijna alle recente berichten over de helse omstandigheden die het gevolg waren van de dichte mist. De piloten die erin hadden gevlogen waarschuwden anderen voor grote gebieden zonder ook maar een meter zicht.

Rye voerde op een van de websites zijn gebruikersnaam in en stelde een vraag over Howardville. Hij kreeg een hele reeks reacties. De eerste luidde: ‘Voor het geval je erover denkt daar vanavond nog heen te vliegen, welke kleur bloemen wil je op je kist?’

En een andere: ‘Pas op voor de hoogspanningskabels. En áls je levend de landingsbaan bereikt, zet je dan maar schrap. Dat kreng is net een wasbord.’

Soortgelijke reacties waren gevolgd, waarschuwingen doorspekt met lugubere humor en de oneerbiedige schimpscheuten die kenmerkend waren voor vliegeniers die geen uniform droegen. Het kwam erop neer dat het niet verstandig was vanavond naar Rye’s bestemming te vliegen.

Maar Rye kreeg wel vaker waarschuwingen en ging dan toch.

Zelfs Dash leek abnormaal bezorgd. Het enige waar Rye de oude man ooit sentimenteel over had zien doen was een kat met drie poten die op een dag de hangar binnen was komen hinken. Het dier was uitgehongerd, zat onder de vlooiën, het blies en haalde uit naar iedereen die te dicht in zijn buurt kwam, maar Dash was op hem gesteld geraakt en had hem gevoerd tot hij sterk genoeg was om weer weg te hinken. Op een avond gebeurde dat inderdaad, en niemand zag hem ooit nog terug. Toen Rye er een keer naar vroeg, had Dash bars gezegd: ‘Dat ondankbare kreng is ’m gesmeerd.’

Rye had toen een glimp opgevangen van Dash’ goed verborgen zachtere kant. En die zag hij ook weer nu Dash met hem naar buiten liep, waar het Cessna-werkpaard klaarstond.

Dash kreunde toen hij zich bukte om de klossen voor de wielen weg te trekken, en nadat hij even over zijn verdomde knie had gemopperd, zei hij: ‘Het kistje zit in de gordel op de stoel van de copiloot.’

Rye knikte en wilde in de cockpit stappen, maar Dash schraapte zijn keel om aan te geven dat hij nog meer te zeggen had. Hij haalde de sigaar uit zijn mond en keek naar het uiteinde ervan, dat nog steeds niet brandde. ‘Weet je, Rye, ik zou je niet vragen vanavond nog te vliegen, maar het is het begin van de feestdagen en...’

‘Dat heb je al gezegd.’

‘Nou ja. Hoe dan ook... Je bent de beste piloot voor dit soort vluchten.’

‘Waarom geef je me geen bonus, in plaats van tegen me te slijmen?’

‘Bovendien,’ vervolgde Dash zonder in te gaan op de vraag om een bonus, ‘betwijfel ik of het zo erg is als ze zeggen.’

‘Dat betwijfel ik ook. Het is waarschijnlijk nog erger.’

Dash knikte alsof hij dat ook vreesde. ‘Maak maar geen haast met de terugvlucht nadat je het vrachtje hebt afgeleverd.’

‘Wat ben je toch een schat, Dash.’

‘Maar als je morgen rond de middag terug zou kunnen zijn...’

‘Tuurlijk.’

‘Ik weet dat het snel is, maar jij hebt toch niet veel slaap nodig.’

Rye had zich aangeleerd om goed te functioneren op zo min mogelijk slaap, en niet alleen omdat die vaardigheid hem flexibeler maakte binnen de regelgeving van de federale luchtvaartdienst, de FAA – en vrachtbedrijven stelden flexibiliteit bij hun freelancers op prijs. Nee, hoe minder hij sliep, hoe minder hij droomde.

Dash zei iets over de lunch die de andere piloot had ingepikt. ‘Ik kan die kloothommel nog wel een broodje ontfutselen als je iets mee wilt nemen.’

‘Ik hou niet van tonijn.’

‘Nee, ik ook niet. Misschien zijn er nog een paar donuts over van vanmorgen.’

Rye schudde zijn hoofd.

Dash kauwde op de sigaar tussen zijn tanden. ‘Luister eens, Rye, weet je zeker dat je...’

‘Je hoeft m’n hand niet vast te houden, hoor, Dash. Ga je me soms ook nog een afscheidskus geven?’

Dash reageerde snel en obsceen. Daarna draaide hij zich om en liep terug naar het gebouw. Rye klom in de cockpit, belde de verkeerstoren en kreeg toestemming om te vertrekken. Hij taxiede een stukje en steeg toen op.

01.39 uur

Toen hij nog maar een paar kilometer van zijn bestemming verwijderd was, gaf Atlanta Center hem toestemming voor de nadering met behulp van radionavigatie. Rye vertelde de man in de toren dat hij zijn vluchtplan zou afmelden zodra hij veilig aan de grond stond.

‘Succes ermee,’ zei de man en hij klonk alsof hij het meende.

Rye beëindigde het gesprek en schakelde over op de frequentie van het kleine vliegveld. ‘Dit is november negen zeven vijf drie zeven. Is er iemand thuis?’

Rye hoorde wat gekraak en toen: ‘Ik ben er. Brady White. Ben jij Mallett?’

‘Verwacht je nog iemand anders, dan?’

‘Er is verder niemand zo gek om het te proberen. Ik hoop dat je het haalt, al is het alleen maar om je de hand te kunnen schudden. En je misschien zelfs een biertje aan te bieden.’

‘Daar hou ik je aan. Ik kom aanvliegen op VOR/DME-navigatie, op vijftien kilometer afstand en vierduizend voet hoogte, en ik ga zo dalen, dus doe die lampen maar aan.’

‘Die zijn al aan.’

‘Daling naar tweeëndertighonderd voet. Ik zie nog steeds geen zak. Wat is je benedengrens?’

‘Tot bijna aan de grond helemaal geen zicht,’ zei Brady White.

‘Heb je nog meer goed nieuws?’

De man lachte. ‘Hou je nauwkeurig aan de laatste dalingsinstructie, want een paar honderd meter voor het begin van de landingsbaan hangen hoogspanningskabels.’

‘Ja, die staan op mijn kaart. Hoe staat het met de zijwind?’

Brady noemde de windrichting en -kracht. ‘Niet veel voor hier, maar ik weet niet of dat wel een zegen is. Iets meer wind had de mist kunnen wegblazen.’

‘Je kunt niet alles hebben.’ Rye hield zijn hoogtemeter nauwlettend in de gaten. Hij herinnerde zich de naam op de vrachtbrief en vroeg: ‘Is dokter Lambert er al?’

‘Nee, die is nog onderweg. Wat heb je bij je?’

Rye keek naar het zwarte kistje. ‘Niet gevraagd, geen idee.’

‘Met zoveel haast zal het wel een hart zijn of zoiets.’

‘Niet gevraagd, geen idee. Kan me niet schelen.’

‘Maar waarom doe je dit dan?’

‘Omdat dit is wat ik doe.’

Na een korte stilte zei Brady: ‘Ik hoor je motor. Zie je de baan al?’

‘Ik zoek nog.’

‘Ben je nerveus?’

‘Waarvoor?’

Brady grinnikte. ‘We maken er twee biertjes van.’

Op de ruit van de cockpit veranderden druppeltjes vocht in kronkelende stroompjes. Daar voorbij zag hij niets dan mist. Als de omstandigheden waren zoals Brady ze had omschreven zou Rye de landingslichten waarschijnlijk pas zien als hij er bijna bovenop zat. Hij was dan ook blij dat hij voor het kleinere vliegtuig had gekozen; hij hoefde niet bang te zijn dat hij te ver zou doorschieten en uit alle macht moest proberen de Beechcraft stil te zetten voor hij aan het einde van de landingsbaan door het zand ploegde. In elk geval waren zijn tanks bijna leeg, dus hij landde licht.

Nee, hij was niet nerveus. Hij vertrouwde op zijn instrumenten en verwachtte een veilige landing te kunnen maken. Hoe slecht de weersomstandigheden ook waren, hij had nog wel erger meegeemaakt.

Niettemin was hij blij dat hij er bijna was en hoopte hij dat dokter Lambert snel zou arriveren, zodat die kon tekenen voor ontvangst. Dan kon hijzelf de snackautomaat plunderen – ervan uitgaande dat Brady er een had staan – en daarna terug in het vliegtuig kruipen om een poosje te slapen.

Dash had de twee extra stoelen uit het toestel gehaald om meer vrachtruimte te creëren. Om de kosten van een motel uit te sparen als piloten ergens moesten overnachten, had hij een slaapzak in het vliegtuig gelegd. Die stonk naar zweet en naar mannen. Het was niet te zeggen hoeveel piloten er scheten in hadden gelaten, maar vannacht kon dat Rye niets schelen.

Het tukje dat hij bij Dash-It-All had gedaan begon zijn effect te verliezen. Slapen was niet zijn favoriete tijdverdrijf, maar hij moest een paar uur zien te pakken voordat hij morgenvroeg terugvloog.

Hij bedacht dat hij moest zorgen dat Brady het gebouw niet afsloot wanneer hij naar huis ging, anders kon Rye morgen niet naar het toilet. Aangenomen dat dat er was. Hij was wel op plekken geland waar...

Hij zag de landingslichten door de mist heen knipperen. ‘Oké, Brady. Ik zie je lampen. Staat dat bier koud?’

Geen antwoord.

‘Brady, ben je in slaap gevallen?’

Nog geen seconde later scheen er een laserstraal door de cockpitruit naar binnen, precies in Rye’s ogen.

‘Godverdomme!’

Hij hief instinctief zijn linkerhand om zijn ogen te beschermen. Een paar tellen later ging het felle licht uit, maar de schade was al aangericht. Iemand had hem op het meest kritische moment van de landing volkomen verblind.

Dat alles dacht hij in een enkele tel.

De grond zou heel snel naar hem omhoogkomen. Neerstorten was praktisch een gegeven, net als zijn dood.

Zijn laatste gedachte was: het zou verdomme tijd worden.

2

01.46 uur

Zijn pilotentraining, reflexen en overlevingsinstinct kwamen in actie. Ondanks zijn blasé aanvaarding van een bijna zekere dood overdacht Rye automatisch en zonder emoties zijn opties en reageerde hij op een manier die zijn kansen zou vergroten om dit avontuur te overleven en het na te vertellen.

En daar had hij slechts een paar milliseconden de tijd voor.

Instinctief liet hij de knuppel iets vieren om de neus van het vliegtuig omhoog te laten komen en minderde hij tegelijk vaart, maar niet zo veel dat de motor zou afslaan.

Als hij een doorstart kon maken en in de lucht kon blijven tot hij weer iets kon zien, kon hij misschien rondcirkelen en opnieuw aanvliegen.

Hij hoopte van harte dat hem dat zou lukken, zodat hij Brady White kon vermoorden.

Maar er lag bepaald geen weidse open ruimte voor hem. Als hij te laag over de landingsbaan doorschoot, zou hij de boomtoppen raken. En als hij genoeg hoogte haalde om over de bomen heen te scheren, moest hij nog altijd boven de heuvels zien te komen, en hij vertrouwde nu niet op zijn vermogen de afstand goed in te schatten. Met de mist en de paarse en gele lichtflitsen in zijn ogen vloog hij volledig op zijn gevoel.

Waarschijnlijk waren zijn kansen miniem: door de dansende lichtflitsen in zijn ogen kon hij zijn instrumenten niet aflezen, en zonder instrumenten had hij geen enkele mogelijkheid om zich te

oriënteren. Misschien vloog hij wel recht op de boezem van moeder aarde af.

Toen zag hij dat de mist voor hem en iets naar links wat minder dicht was. Er verschenen twee lichtbundels, vlak naast elkaar, die op koplampen leken. Een parkeerplaats? Nee, het moest de weg zijn die hij op de luchtfoto van het vliegveld had gezien. De koplampen gaven hem een idee hoe dicht hij boven de grond zat.

De neus ver genoeg omhoog om de koplampen niet te raken.

Rustig aan, rustig aan, niet uitvallen.

Het vliegtuig zeilde over de koplampen heen, bleef misschien nog veertig of vijftig meter in de lucht en kwam toen hard neer. Het toestel stuitte bijna een meter terug omhoog. Toen het weer neerkwam, was dat alleen op de linker- en voorwielen. Daarna zakte het door de rechterwielen. Het vliegtuig zwenkte naar rechts, de rechtervleugel dook omlaag, raakte de grond en het toestel draaide nog scherper naar rechts. Rye was niet in staat dat te corrigeren.

Zijn eerste reactie was hard te remmen, maar als de wielen waren afgebroken, of zelfs alleen maar zwaar beschadigd, dan was de remkabel waarschijnlijk ook geknapt en had remmen geen zin.

Het vliegtuig slipte de weg af en het bos in. Er knalde een tak tegen de ruit van de cockpit. Gelukkig hield het plexiglas het, maar de barsten vormden een web dat zijn zicht nog verder beperkte.

En toen was daar de botsing.

De Cessna raakte iets met zo grote snelheid dat de neus verkreukelde. De staart kwam van de grond omhoog alvorens weer neer te komen met een klap waardoor Rye met zijn tong tussen zijn klapperende tanden kwam.

Hij was flink door elkaar gerammeld, maar goed genoeg bij kennis om te beseffen dat hij zich – hoe onmogelijk het ook leek – op vaste bodem bevond. Het vliegtuig stond niet in brand. Hij leefde nog. Terwijl dat tot hem doordrong, zocht en vond hij de schakelaar om de motor uit te zetten. Hij reikte naar de vloer om de brandstofklep te sluiten.

Daarna gunde hij zich even de tijd om op adem te komen, zijn hartslag te laten vertragen en in gedachten een checklist van moge-

lijke verwondingen door te nemen. De paarse en gele flitsen begonnen te vervagen. Hij kon weer redelijk zien. Hij had nergens pijn, voelde alleen druk op zijn borst van de stuurknuppel, die bij de botsing tegen zijn lichaam was geklapt.

Het vliegtuig was zo oud dat er geen schoudergordel in zat, alleen maar een heupgordel. Het kostte hem moeite die los te krijgen, maar uiteindelijk had hij het voor elkaar. De deur links van hem leek onbeschadigd. Hij ontgrendelde de deur en schoof hem open. Koude, vochtige lucht stroomde het toestel in. Hij zoog zijn longen vol en ademde door zijn mond weer uit.

Na enkele pogingen, veel tandenknarsen en inspanning wist hij zich van onder de knuppel uit zijn stoel te wurmen en door de opening naar buiten te klimmen. Zijn pilotentas stond op de vloer voor de stoel van de copiloot en zat klem onder het instrumentenpaneel. Hij kon er moeilijk bij, maar graaide naar de leren schouderriem en wrikte de tas los, trok hem uit de cockpit en gooide hem op de grond. Toen restte alleen nog het zwarte kistje.

Bij een vliegtuigongeluk mocht de piloot van de FAA alleen zijn pilotentas uit het vliegtuig meenemen. Verder moest hij alles laten zoals het was tot er een schaderapport was ingediend bij de FAA en was vastgesteld of een onderzoek ter plaatse wel of niet nodig was.

Maar met de dringende aard van zijn vracht in gedachten maakte hij de gordel los, pakte het kistje en nam het onder zijn rechterarm. Hij kroop achteruit het vliegtuig uit, gooide de deur dicht en sprong op de grond zoals hij dat in zijn carrière pakweg tienduizend keer had gedaan.

Alleen zakte hij deze keer door zijn knieën. Hij ging tegen de vlakte en was heel blij dat er niemand getuige was van zijn imitatie van een lappenpop. Hij had kennelijk toch meer onder de crash geleden dan hij had gedacht.

Hij ging zitten, stak zijn hoofd tussen zijn knieën en haalde diep en gelijkmatig adem. Hij bleef zitten totdat het vocht van de grond door het zitvlak van zijn spijkerbroek begon op te trekken.

Uiteindelijk hief hij zijn hoofd en deed hij zijn ogen open. Hij was in mist en duisternis gehuld, maar zag weer goed. Geen licht-

flitsen meer. Hij zag de twee vingers die hij vlak voor zijn gezicht opstak.

Pas toen realiseerde hij zich dat hij tijdens de klap naar voren was geslagen en zijn hoofd had gestoten. Hij voelde voorzichtig en ontdekte een bult zo groot als een ei bij zijn haarlijn. Maar het kon niet al te erg zijn, want hij zag niet wazig, had niet hoeven overgeven en was niet bewusteloos geweest. Een hersenschudding kon hij dus niet hebben, het was gewoon de adrenaline die weer uit zijn systeem moest.

Hij leunde met zijn achterhoofd tegen de romp van het vliegtuig en veegde met zijn handrug over zijn voorhoofd. Dat was nat van het zweet, terwijl hij in zijn bomberjack zat te rillen.

Daar maakte hij zich niet al te druk over. Dat zou wel overgaan na een goed glas bourbon.

Toen hij tot die conclusie was gekomen, trok hij zijn pilotentas naar zich toe en ritste hij die open. Hij zocht even, haalde zijn zaklamp eruit en knipte die aan. Met het zwarte kistje nog steeds onder zijn arm en de schouderriem van zijn tas over zijn andere schouder zette hij zich schrap tegen de romp. Vervolgens stond hij op om zijn evenwicht te testen.

Hij was niet in topvorm, maar het kon ermee door. Hij dook onder de vleugel door en liep naar de neus van het vliegtuig. Die verrekte boom waar hij tegenaan was gebotst was waarschijnlijk de dikste in heel Georgia. Hij was kolossaal. Met alleen de zaklamp als lichtbron bekeek hij de schade aan het vliegtuig.

Nou, Dash zou wel flink over de rooie gaan.

Hij ging weer zitten, deze keer met zijn rug tegen de boomstam, en haalde zijn mobieltje uit de zak van zijn jack. Toen hij zag dat het schermpje kapot was en de telefoon niet aan wilde, zocht hij in zijn tas naar zijn reservetelefoon. Hij kon zich niet herinneren wanneer hij die voor het laatst had gebruikt, of zelfs opgeladen, en uiteraard was het ding morsdood. Atlanta Center moest weten dat hij aan de grond was, maar zonder werkende telefoon kon hij de mensen daar niet inlichten.

Terwijl hij een hele tirade aan obsceniteiten mompelde, keek hij

om zich heen, maar hij zag niets anders dan mist en nog eens mist. De zaklamp gaf heel goed licht, maar in plaats van door de mist heen te dringen, werd het licht er alleen maar door weerkaatst, zodat de mist nog ondoordringbaarder leek. Hij deed de zaklamp uit om de batterij te sparen. In het donker overdacht hij zijn situatie.

Als hij slim was, bleef hij hier zitten; misschien kon hij een tukje doen tot de mist optrok.

Maar hij was eerder kwaad dan slim. Hij wilde achter Brady White aan en hem verrot slaan. Hij was zo druk bezig geweest een catastrofe af te wenden dat hij nu pas tijd had om zich af te vragen waarom die kerel hem naar de landingsbaan toe had gepraat om daarna verdomme met een laser in zijn ogen te schijnen. Het moest een sterke zijn geweest, als hij door de mist heen had kunnen dringen om zijn zicht zo ernstig aan te tasten.

Brady White had een aardige vent geleken, die blijk had gegeven van enig ontzag voor Rye, niet iemand die hem te grazen wilde nemen. En wat kon hij tegen hem hebben als ze elkaar nog nooit hadden ontmoet?

Maar wie anders dan Brady White had zelfs maar geweten dat Rye onderweg was? Dokter Lambert. Maar die was er nog niet, en zelfs als hij er wel was, waarom zou hij dan deze charter boeken om nog vannacht de vracht in handen te krijgen en vervolgens de boel te saboteren? Dat sloeg nergens op.

Het sloeg ook nergens op dat Brady White hem zou hebben gesaboteerd, maar Rye was van plan het uit te zoeken en hem een harde les over veilig luchtverkeer te leren die hij zijn hele leven niet meer zou vergeten. Rye wilde hem pijn doen en zorgen dat de man spijt kreeg van wat hij had gedaan.

In afwachting daarvan keek hij om zich heen en probeerde hij zich te oriënteren. Zodra hij de weg wist te bereiken, zou hij het vliegveld kunnen vinden. Hij hoopte alleen maar dat hij niet over een omgevallen boom zou struikelen en een been breken, of over de rand van een ravijn zou stappen. Hij kon maar beter op pad gaan.

Hij hees zijn tas weer over zijn schouder en wilde net opstaan

toen hij vanuit zijn ooghoek diffuus licht zag dat tussen de bomen heen en weer ging.

Hij hoefde dus toch niet naar Brady Boy op zoek. Brady kwam hem al zoeken. Als een brandstichter die blijft kijken terwijl het gebouw afbrandt, wilde die gestoorde klootzak genieten van de vernielingen die hij had aangericht.

Nou, Brady White had geen idee wat hij zich op de hals had gehaald.

Snel, maar met zo min mogelijk geluid liep Rye gebukt om de boomstam heen uit het zicht. Zonder zijn blik van de vage lichtbundel in de mist af te wenden stak hij zijn hand in zijn pilotentas en ritste hij het vak open waarin hij zijn kleine Glock bewaarde. Hij hield zijn hand over de slee om het geluid te dempen terwijl hij een kogel in de kamer schoof.

Vanuit hurkzit keek hij om de boom heen toen een donkere vorm in de mist zichtbaar werd. White had geen sterke zaklamp bij zich. De lichtbundel was zelfs nogal geel en zwak, maar tijdens een van de heen- en weergaande bewegingen scheen hij over de staart van het vliegtuig en zwipte toen snel over het staartnummer. Hij bleef plotseling stilstaan, een voet nog steeds van de grond.

Rye verroerde zich niet en haalde nauwelijks adem. Hij hoorde de secondewijzer van zijn horloge tikken. Na tien tellen zette de man zijn voet neer en liep verder naar het vliegtuig, zij het veel aarzelender. Hij liet de lichtbundel over de romp glijden tot die op de kapotte propeller en neus scheen.

Nog steeds voorzichtig kwam hij dichterbij. De mist gaf hem iets schimmigs, maar Rye kon zien dat hij van top tot teen in het zwart gekleed was en dat zijn gezicht schuilging onder de capuchon van zijn jas.

Rye's eerste impuls was op hem af te stormen, maar hij genoot van de duidelijke aarzeling van de ander. Wie zou een piloot uitschakelen van veilige afstand op de grond? Alleen een lafaard, verdomme. Het bracht Rye's bloed aan het koken. Hij verstevigde zijn greep om de kleine Glock, maar besloot niets te doen voordat hij had gezien wat die vuile stiekemerdd ging doen.

Toen de man de vleugel bereikte, bukte hij om eronder te lopen zonder zijn hoofd te stoten, en daarna scheen hij met de zaklamp omhoog naar het raampje in de deur van de cockpit. De hoek was verkeerd en de lichtstraal te zwak om iets in de cockpit te kunnen tonen. De man leek even na te denken en klom toen omhoog tot hij bij de grendel kon om de deur te openen.

Het was Rye duidelijk dat hij een lijk in de pilootenstoel had verwacht, want hij reageerde geschrokken en scheen met zijn zaklamp de cockpit rond. Door de gebarsten voorruit kon Rye de lichtbundel snel heen en weer zien zwiepen.

De man trok zich terug, keek steeds om zich heen, klom toen naar beneden en liep – niet langer aarzelend, maar met verdomd veel haast – terug in de richting waar hij vandaan was gekomen.

‘Dat dacht ik niet.’

Rye dook op hem af, raakte zelf bijna buiten adem door de tackle, en wist dat die bij de saboteur nog harder was aangekomen. Dat was een buitengewoon bevredigende gedachte.

De zaklamp was gevallen en ongeveer een meter van hen vandaan terechtgekomen. De man stak zijn hand ernaar uit, maar Rye sloeg zijn armen stevig om het bovenlijf van de onderliggende partij, hield diens armen stevig tegen zijn romp en hield de benen in bedwang door er schrijlings op te gaan zitten.

‘Wat dacht je nou, eikel? Dat er een lijk in de cockpit zou zitten? Nou... Verrassing!’

Hij draaide de man op zijn rug, pakte met elke hand een zwaaiende pols vast en bleef de Glock met zijn rechterhand vasthouden. Hij dwong de man zijn armen te spreiden en drukte ze tegen de rotsachtige bodem.

Kwader dan hij ooit in zijn leven was geweest gromde hij: ‘Ik wil weten wat je verdomme...’

Hij brak zijn zin af toen hij zich realiseerde dat de ogen die hem aankeken in een zacht, glad gezicht stonden met een bos donker golvend haar eromheen. Hij zei: ‘Wie ben jij, verdomme?’

‘Ik ben je klant.’

Rye deinsde geschrokken terug en keek naar de borst vlak on-

der zijn gezicht, die snel rees en daalde... en onmiskenbaar vrouwelijk was. 'Dokter Lambert? Ik verwachtte een man.'

'Nou... Verrassing!'

En toen gaf ze hem een knietje.